



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 2481/2022
06.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Иване Рађеновић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „Трнава промет“ ДОО Крагујевац, чији је пуномоћник Јелена Јоксимовић, адвокат у ..., против туженог „Mentor investment“ ДОО Лапово, чији је пуномоћник Тијана Хаџи Лазаревић, адвокат у ..., ради иселења, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 6166/22 од 26.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 6166/22 од 26.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 6166/22 од 26.09.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу 1П 943/2021 од 26.05.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да се са свим лицима и својим стварима исели из пословног простора са припадајућим земљиштем, опремом, постројењима, инсталацијама и линијама за производњу, а које се налазе у ..., у улици ... број .., раније ул. ..., као и земљишта са припадајућом опремом, постројењима, инсталацијама и линијама за прераду и експлоатацију на њима, која се налазе у Катастарским општинама ..., и ..., те је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате.

Решењем Привредног суда у Крагујевцу 1П 943/2021 од 14.06.2022. године, усвојен је предлог за одређивање привремене мере тужиоца, па је забрањено туженом располагање, отуђење и демонтажа, као и изношење из објекта који се налазе на појединачно наведеним катастарским парцелама, под претњом новчаног кажњавања туженог као правног лица и законског заступника туженог АА, појединачно одређених покретних ствари, те је одлучено да решење остаје на снази до

правноснажног окончања поступка односно до исељења туженог из објекта тужиоца који је узео у закуп на основу Уговора о закупу од 03.02.2020. године, овереног под бројем УОП-И:518/2020 од стране јавног бележника Светлане Ерић из ... и одређено је да ће решење спровести Привредни суд у Крагујевцу, на основу чл.4 ст1. ЗИО и да жалба против решења не одлаже спровођење извршења.

Пресудом Привредног апелационог суда 11Пж 6166/22 од 26.09.2022. године потврђена је првостепена пресуда и првостепено решење, те су одбијени као неосновани захтеви туженог и тужиоца за исплату трошкова насталих у поступку по жалби.

Против другостепене пресуде, тужени изјављује ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужилац је доставио одговор на ревизију којим је оспорио ревизијске наводе туженог и предложио одбацивање ревизије. Трошкове за састав одговора на ревизију и за судску таксу за одговор на ревизију је тражио.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП, Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, све имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке.

Нижестепеним одлукама одлучено је о захтеву тужиоца за исељење туженог из пословног простора и земљишта са припадајућом опремом, постројењима, инсталацијама и линијама за производњу односно линијама за прераду и експлоатацију, у поседу чега је тужени био на основу уговора о закупу од 03.02.2020. године, који је једнострано раскинут од стране тужиоца дана 12.08.2021. године, због неплаћања закупнине.

Правноснажна одлука о усвајању тужбеног захтева, заснована је на закључку судова да је отказ уговора о закупу од стране тужиоца основан и на закону заснован. Закључак судова је и да тужени није доказао да му предмет закупа није предат у исправном стању. Ревидент оспорава правилност примене материјалног права од стране судова у доношењу изнетих закључака.

Материјално право на које ревидент указује, којим је уређен институт уговора о закупу, права обавезе уговорних страна и основи за раскид уговора, не изискује ново тумачење права, уједначавање судске праксе, нити разматрање правних питања од

општег интереса, или у интересу равноправности грађана. Ревидент у прилог наводима о потреби уједначавања судске праксе не указује на супротне правноснажне или ревизијске одлуке у истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Наводи ревизије се односе и на процесне разлоге. У ревизији туженог се истиче да је незаконитим поступањем у утврђивању вредности предмета спора, од стране судова туженом ускраћено право на ревизију. Надаље, истиче се да је другостепени суд пропустио да цени битне жалбене наводе о недостацима тужбе и изреке пресуде у погледу одређености предмета обавезе. Тиме се истиче да су учињене битне повреде одредаба парничног поступка, што нису дозвољени разлози за посебну ревизију.

Стога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Предметни спор има карактер привредног спора у смислу члана 480. став 1. Закона о парничном поступку, будући да је вођен пред привредним судом, сходно законским одредбама које уређују стварну надлежност привредних судова.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противредност од 100.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 19.10.2021. године. Вредност предмета спора је утврђена на 10.000,00 динара.

Како наведена вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противредност од 100.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе то ревизија туженог није дозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. Закона о парничном поступку, ревизија туженог је одбачена, као недозвољена, у ставу другом изреке ове одлуке.

Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви за накнаду трошкова ревизијског поступка на основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП и то с обзиром да тужени није успео у ревизијском поступку, а у погледу тужиоца не ради се о трошковима потребним ради вођења ревизијског поступка у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић